



**PROPOSTA  
POLÍTICA**  
**Sindicat  
d'Habitatge  
Socialista  
de Catalunya**

Ni els desnonaments, ni la mala qualitat de l'habitatge, ni la sagnia dels lloguers i les hipoteques, ni la impossibilitat de l'emancipació juvenil, ni la degradació dels nostres barris o l'expulsió d'aquests per part del turisme són problemes que afluixaran per si sols.

No ho faran perquè la fam de guanys d'empresaris i propietaris no té límits, no cediran per bona fe. Tampoc ho solucionaran els polítics professionals, són del mateix bàndol. No en podem esperar res.

**Sabem que la llibertat de la classe treballadora només dependrà de la classe treballadora.**

# CONTINGUTS

▼ Introducció	4
▼ Anàlisi i context	6
▼ Proposta política	16
▼ Programa	22

Això que tens entre les mans és el document fundacional del Sindicat d'Habitatge Socialista de Catalunya.

Hem començat a construir un sindicat de classe en l'àmbit de l'habitatge i d'abast nacional: això significa **la creació d'una eina sindical oberta a qualsevol persona de classe treballadora que estigui patint qualsevol de les arestes de la problemàtica de l'habitatge**, sense distincions.

Tant se val quines siguin les teves idees, tant se val on de Catalunya visquis, no ens importa el teu color de pell o religió. Tant se val com hagis accedit al teu habitatge. Si no ets el propietari de casa teva i estàs patint d'alguna manera els problemes que això suposa per la classe treballadora: El Sindicat d'Habitatge Socialista de Catalunya és l'eina per defensar-te que posem a la teva disposició.

El SHCS no surt del no res: neix de la unió de diversos col·lectius i sindicats d'habitatge locals amb trajectòria i experiència als seus barris, ciutats i pobles. En els últims 15 anys la problemàtica de l'habitatge ha estat un element central, tant de lluita,



com d'empobriment i disciplinament de gran part de la classe treballadora. En aquests anys moltes han estat les iniciatives i col·lectius que han proposat vies de resolució i conflicte. Nosaltres n'hem estat part i n'hem après importants lliçons. És per això, davant de l'actual situació i amb una lectura clara dels darrers anys, que fem una passa endavant, entomant diversos reptes amb què neix el SHSC:

En primer lloc, **ens disposem a deixar enrere la petitesa local** i a entomar el repte organitzatiu de consolidar una estructura sindical a escala nacional que sigui capaç de trencar el setge repressiu dels desnonaments, expandint i millorant l'abast i la utilitat dels sindicats d'habitatge per als diferents sectors de la classe treballadora en l'amplitud de les seves realitats.

En segon lloc, **plantegem un marc polític fort que pugui recompondre les forces disperses que bateguen en la problemàtica.** Això és: la lluita per l'habitatge ha de ser completament independent de les institucions de la burgesia, desplaçant la influència dels partits d'esquerra parlamentària que, fins ara, han assimilat les nostres forces i n'han tret rèdit electoral sense solucionar res.

En tercer lloc, **assumim estratègicament la necessitat que la lluita per l'habitatge sigui un front més d'una lluita més general: la lluita pel socialisme.** Lluitar només petites millores econòmiques i de manera aïllada és: pa per avui, gana i submissió per a demà. Només una alternativa socialista de la classe treballadora, prenent el poder i la direcció de la societat, pot solucionar la problemàtica de l'habitatge i guanyar vides més lliures i millors per tothom. És per això que **l'SHSC es reconeix com un sindicat dins l'àmbit del Moviment Socialista**, l'espai polític independent de les institucions de la burgesia que treballa per construir aquesta alternativa.

En aquest document podràs trobar, a tall de presentació, un breu resum de la nostra anàlisi de la situació en habitatge, la nostra proposta política, sindical i estratègica i el nostre programa.

Les següents línies tracen coordenades d'anàlisi política breu i clar amb l'objectiu de donar claus per entendre la problemàtica de l'habitatge des del punt de vista de la lluita classes, és a dir, dels seus avenços, retrocessos i correlació de forces existent en aquest àmbit de la nostra societat. Unes coordenades, remarquem, que no pretenen substituir o replicar la llarga llista d'estudis i treballs existents, sinó confrontar des de la posició comunista les lectures i discursos que s'han generalitzat a mesura que la problemàtica per l'habitatge agafava centralitat política en l'opinió pública.

## ▼ Crisi capitalista i mercat immobiliari a l'estat espanyol

Des de l'esclat hipotecari del 2008, la problemàtica de l'habitatge s'ha consolidat i cronificat a Catalunya com una de les principals vies de disciplinament i empobriment del proletariat, així com una via considerable de caiguda social i econòmica de part de la classe mitjana. Aquest fenomen no es pot deslligar de la crisi històrica en què està immersa avui la societat capitalista, ni del paper central que ha tingut històricament el mercat immobiliari a l'estat espanyol.

Sent així, durant els últims 15 anys, **les nostres condicions d'accés a l'habitatge han estat colpejades i degradades** per un procés de reestructuració complet del mercat de l'habitatge, impulsat per la recerca de noves vies de saqueig, inversió i protecció del seu guany per part del lobby financer-immobiliari: important pèrdua de pes del sector bancari, arribada dels potents agents financers internacionals i desplaçament de diversos segments de la classe treballadora cap a un nou mercat residencial de lloguer o cap a les diverses formes d'infrahabitatge.

La gran àrea metropolitana de Barcelona s'ha consolidat com el focus fort de la problemàtica de l'habitatge, sent la tercera conurbació més gran en població d'Europa. Amb epicentre a la capital, escampant-se de manera capil·lar, **les dinàmiques d'inversió i captació de rendes immobiliàries han agafat una doble cara:** (1) Encariment i expulsió de la classe treballadora de zones atractives pel turisme, sobretot a diversos barris de Barcelona i zones costaneres. (2) Degradació de les condicions

de vida, també encariment i extracció de rendes a tota la perifèria de l'AMB i de les principals capitals de comarca catalanes, on s'hi ha dibuixat un panorama en el qual s'hi barreja l'ocupació, l'infrahabitatge, salaris baixos o atur crònic i els lloguers i hipoteques en augment. Degradació que s'expressa també termes socials: mil-i-unes variades formes de degradació de la convivència entre diferents sectors de la classe treballadora, lligades a la conjunció de diferents elements culturals, socials i econòmics i combinades amb més pressió i control policial.

En els últims anys, les creixents despeses d'habitatge s'han combinat amb la inflació: els salaris d'una part creixent de la classe treballadora han quedat escanyats. El que s'amaga darrere d'aquest paisatge social, on la qüestió de **l'habitatge és un vector d'empobriment cronificat per la classe treballadora, és un mecanisme transferència massiva de riquesa, un saqueig indirecte de les capes més pobres de la societat cap a la burgesia i les classes mitjanes rendistes**, que els permet seguir generant beneficis en temps de crisi.



## ▼ Fons voltor, rendisme i política professional

Els principals enemics directes que la classe treballadora confronta davant de la problemàtica són tres: la burgesia immobiliària, la classe mitjana rendista i els polítics professionals.

**La burgesia immobiliària** s'ha imposat a través d'un entramat que va des dels fons d'inversió internacionals i socimis, les constructores i el mercat de les APIS, basant-se principalment en el negoci de comprar barat i vendre o llogar car. Un negoci rendible en temps d'escassetat de plusvàlua en l'àmbit productiu.

**La classe mitjana** resultant de les dècades d'or espanyoles es caracteritzà per un component especialment patrimonial. Davant la crisi, bona part d'aquesta ha compensat amb èxit les seves pèrdues **a través d'extreure rendes del seu patrimoni immobiliari en el mercat del lloguer, esprement especialment al proletariat**. Això té un pes important a ciutats com Barcelona, on més de la meitat dels propietaris d'habitatges de lloguer pertanyen a aquest model de rendisme, malgrat la rellevància de la gran propietat financera i SOCIMIS, dinamitzadors del mercat immobiliari, els processos d'expulsió i pujades de preus.

**El paper dels polítics i gestors de l'estat** en aquest procés ha destacat tant per la generació d'un entorn jurídic a mida per facilitar les reestructuracions i canvis en el mercat de l'habitatge, com un paper actiu de conciliació dels interessos de la gran propietat financera i el rendisme de petita propietat.

En termes generals, podem dir que **les polítiques d'habitatge d'aquest país sense excepció**, les promogudes per polítics de dretes, però també pels d'esquerres, **no només no han portat cap solució a la problemàtica de l'habitatge, sinó que estan completament alineades amb els objectius estratègics del lobby financer-immobiliari i de la classe mitjana rendista**, els dos principals actors privats del mercat de l'habitatge.

Això es veu clar en **el paper de l'esquerra electoral**: després d'erigir-se en representants de les demandes dels moviments socials i la lluita per l'habitatge, arribaren a govern. Allà, les



seves polítiques no han resolt la problemàtica de l'habitatge ni de lluny. En tot cas s'han tractat de mesures paliatives que han sufocat o moderat les possibilitats d'esclat social, o bé han mirat de protegir els interessos del rendisme de petita propietat. Així, les seves propostes estrella com la *Ley Vivienda* o la regulació dels lloguers s'anunciaven com històriques, mentre que en aplicar-se s'han mostrat del tot inefectives per baixar els lloguers o aturar els desnonaments.

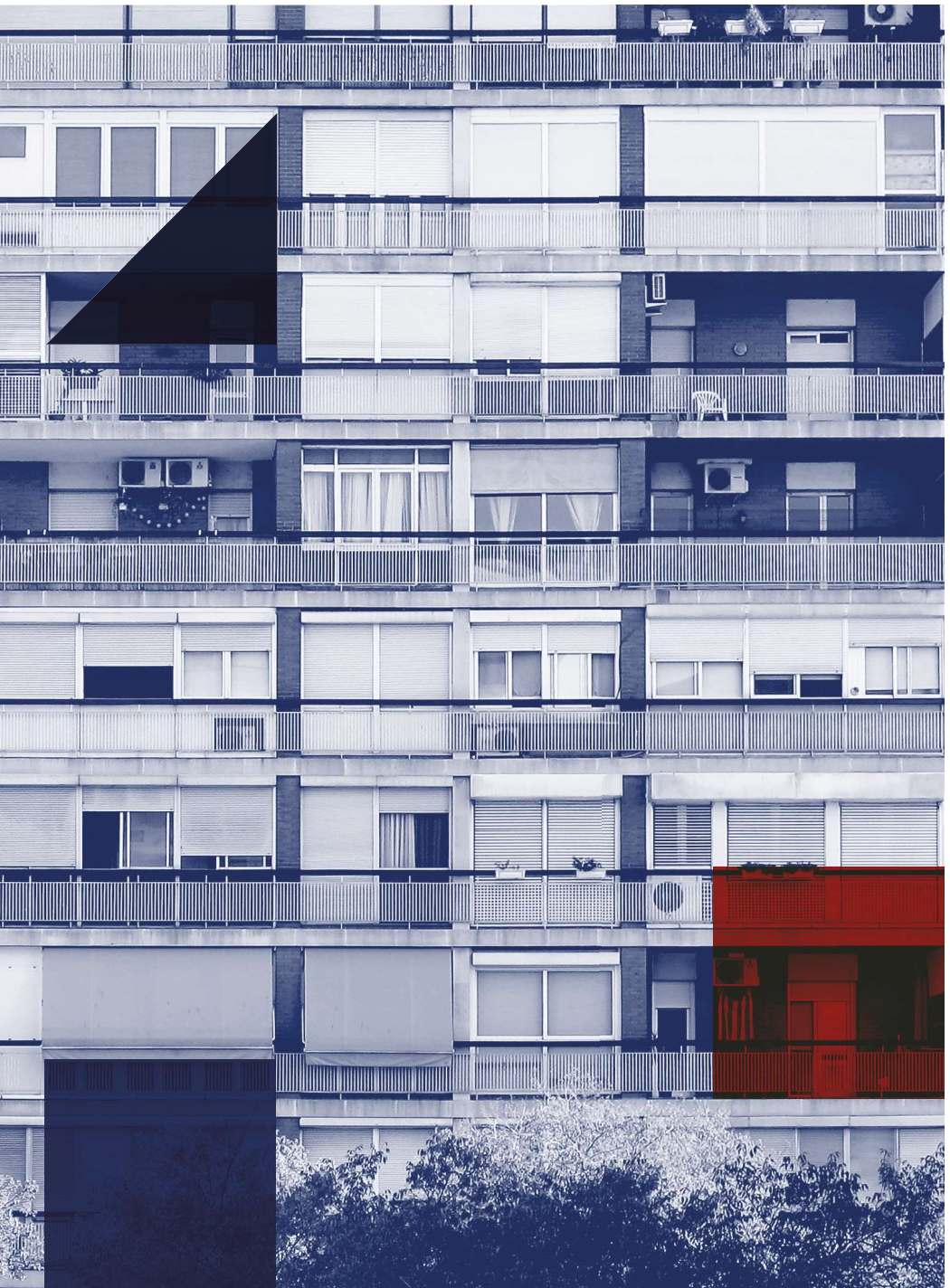
De manera més silenciosa, aquests agents polítics apliquen els canvis en els ordenaments jurídics que permeten l'enduriment penal contra els sectors més exclosos, **fan retrocedir els drets polítics i reprimeixen la protesta social i la militància**. Com a exemple, recordem que només el 2023 la Generalitat va batre el rècord de sol·licitud de desnonaments a habitatges de la seva propietat.

Aquests tres agents són els nostres enemics i estan alienats entorn de dos objectius estratègics principals i a una sèrie de consensos per la dècada vinent:

**1. La consolidació d'un nou cicle de construcció** via col·laboració publicoprivada, seguint tant la lògica del *build-to-rent* i l'assignació del mercat d'habitatge assequible o social a entitats privades

**2. Imposar el desnonament fàcil, ràpid i barat.** És a dir, a base de repressió i duresa contra els sectors més exclosos, trencar la resistència als desnonaments abans que aquests es facin extensius massivament a altres sectors afectats per la problemàtica d'habitatge.

**En resum: que el mercat de l'habitatge no s'aturi, que els beneficis i el guany capitalistes no es vegin afectats i que es garanteixin les condicions per esclafar amb facilitat les conseqüències en forma de protesta social.** En tot això coincideixen grans i petits propietaris amb tots l'arc de polítics professionals que es disputen quotes de representativitat a les institucions burgeses.



## ▼ El Moviment per l'Habitatge: entre l'assimilació, la repressió i l'aïllament

La crisi de l'habitatge a Catalunya ha generat una diversitat de respostes i conflictes en tots aquests anys que entenem com expressions genuïnes de la lluita de classes. Posant de relleu la necessitat de donar forma i organitzar l'autodefensa de la classe treballadora en matèria d'habitatge, practicant un nou sindicalisme de base que ha demostrat dinamisme i creativitat. En aquest temps, però, els enemics de classe no han restat passius, sinó que han tingut iniciativa i les conjuntures han anat variant, de tal manera que **la lluita per l'habitatge ha mostrat les seves limitacions i està ara en clara posició de retrocés** davant la contraofensiva combinada de la burgesia immobiliària, la classe mitjana rendista i l'estat i l'administració.

L'esquema general de balanç és clar: allò que va mobilitzar l'anomenat moviment per l'habitatge pel que fa a conflicte social i opinió pública ha estat reabsorbit electoralment i transformat en canvis legislatius promoguts per partits d'esqueres o per la possibilitat que aquests partits governessin. De manera més o menys conscient, s'han entregat esforços i bases a la conformació de majories parlamentàries d'esqueres. El resultat de tals governs és que **no s'ha avançat en millores en habitatge per la classe treballadora, més aviat s'ha retrocedit, també en drets polítics o marge per l'organització**, s'ha generat frustració i desmobilització, i en darrera instància, un viratge del sentit comú a la dreta i auge de posicions reaccionàries.

Lligat als canvis conjunturals, la contraofensiva dels enemics i l'assimilació institucional, podem definir com la lluita per l'habitatge ha passat de ser d'un moviment social semi espontani, amb gran capacitat de mobilització i d'imposar un sentit comú de condemna moral al sector bancari i l'especulació, fins a arribar a l'actualitat, en la que s'ha anat veient reduït a minories militants amb graus variants de connexió orgànica amb sectors concrets de la classe treballadora, sobretot en la forma de petites comunitats de lluita local o a través de la hipersectorialització (lloguers, hipoteques, ocupació).

Les forces que componen la lluita per l'habitatge, per tant, es veuen avui ofegades entre l'assimilació per parts de les es-querres electorals i els seus efectes desmobilitzadors, l'aïlla-ment i les dificultats per anar més enllà d'allò local o sectorial i d'abastar a altres sectors de la classe, i la repressió, que s'ha endurit tancant-se sobre la militància d'habitatge amb centenars de processos judicials i multes, així com l'enduriment penal i policial sobre el proletariat més exclòs.

## ▼ **Tendències: cap a on va la problemàtica de l'habitatge?**

Desenvolupat el balanç històric i actualitat de la situació, pre- sentem les principals tendències cap a les quals defensem que es va dibuixant l'evolució de la problemàtica de l'habitatge. No són les úniques, però sí les que destaquem en termes de previ- sió estratègica del conflicte.

### ▼ **La centralitat creixent del problema del lloguer:**

S'ha arribat als màxims històrics de pujades del lloguer, un 43% de mitjana a Catalunya respecte als darrers 10 anys i un 63% a Barcelona. Una realitat sobretot per les noves generacions, és a dir, pels fills de la classe mitjana en descomposició, pel pro- letariat juvenil, així com pel proletariat migrant, és per aquests sectors que el problema dels lloguers inassumibles va agafant un caràcter central. Donada l'actual composició del mercat residencial del lloguer i la impunitat genera- litzada dels pro- pietaris, podem esperar una constel- lació de conflictes lligats a impaga- ments, abusos contractuals i estafes d'immobiliàries, mentre la gran propietat segueix imposant la seva mà de ferro sobre el mercat empenyent els preus a l'alça.

### ▼ **Consolidació i expansió d'un sistema dual d'habitatge:**

En un pol, consum de luxe, reservat a la burgesia i a les capes més altes de la classe mitjana que resisteixin a la crisi econòmica. D'altra banda, habitatge de misèria, caracteritzat per la degra- dació de la qualitat de vida, la manca d'accés a la propietat i l'expulsió cada cop de més capes cap al llo- guer, amb l'encari- ment d'aquest i la consegüent extracció parasitària de rendes,

o per les capes més baixes, expansió creixent de vies informals o semiinformals d'accés a l'habitatge, amuntegament massiu en pisos, infrahabitatge a naus i locals o directament barraquisme. Un model que apunta a accentuar la conflictivitat en forma de degradació de la convivència i la vida social a les perifèries urbanes. Així mateix, pel que fa a l'habitatge social, privatització i augment del control burocràtic per part de l'estat.

### ▼ **Màxima transversalitat, màxima segmentació:**

La problemàtica d'habitatge comença a donar senyals d'un desenvolupament contradictori: es consolida la seva transversalitat, repercutint, agreujant-se i expandint-se a la majoria de la classe treballadora. A la vegada, coincideix amb l'expressió més segmentada que mai dels conflictes que aixeca.

L'evolució del mercat immobiliari, l'impacte de les reestructuracions, canvis legislatius imposats i els corrents de fons socials, estan delimitant un escenari on l'expressió en forma de conflicte de la problemàtica d'habitatge està repartida entre diferents sectors i manifestacions, sovint estancs entre si en la seva manifestació espontània o directa, fins i tot confrontats a vegades.

Les mostres d'aquesta tendència les podem resseguir diferents indicadors: el nombre de desnonaments del 2023 és alt, però indica a la vegada el menor nombre anual d'aquests des del 2008. Les fortes pujades dels tipus d'interès ocorregudes els últims dos anys no han repercutit en la prevista onada d'impagaments hipotecaris massius.

En aquesta línia, seria erroni afirmar que la classe treballadora és ja per definició llogatera o que existeix alguna cosa semblant a un subjecte inquilí desposseït transversal, si atenem les dades. La forta presència de la petita propietat rendista en el mercat del lloguer també ens ha de recordar la lectura de què la societat de propietaris està lluny d'haver desaparegut. La propietat, justament, va prenent un caràcter de distinció de classe i es redistribueix via herències assenyalant la partició de l'antiga classe mitjana entre els qui rebin patrimoni en herència i els qui no.



Així mateix, que encara un alt percentatge de la població treballadora sigui propietària de casa seva no significa que enmig d'un panorama social de crisi i empobriment estiguin a recer de l'ombra de l'endeutament: les llars en propietat fan la funció d'estalvis en diferit, gradualment saquejats per la dinàmica econòmica genera. La lectura de dades i fenòmens contradictoris d'aquest tipus ens han de posar l'atenció sobre la complexitat en aquest camp de la lluita de classes.

En part, això explica **l'aïllament que envolta a la lluita per l'habitatge, delimitada a sectors molt concrets de la població treballadora**, ja siguin franges de llogaters, sectors juvenils o el proletariat migrant i exclòs. Les tendències no són unilaterals,



responen a diversos factors i ara per ara no necessàriament apunten a un esclat social.

Tanmateix, hi ha canvis o situacions que podrien precipitar moments massius de la problemàtica com els que van seguir el 2008, com una crisi d'atur o d'inflació fortes. Però els aprenentatges dels nostres enemics de classe estan actuant de tallafocs de maneres diverses, ara per ara, mentre a escala social creix un ambient reaccionari que dificulta l'organització i la mobilització.

**Però nosaltres existim, tenim el deure de llegir correctament la situació i estem disposats a lluitar.**



Davant del descrit estat actual de la lluita per l'habitatge i la problemàtica de l'habitatge, la nostra proposta és reagrupar en un sentit revolucionari les forces latents en aquest àmbit i reconceptualitzar críticament el concepte de “moviment per l'habitatge” davant del seu esgotament.

Això, ho farem tant a base de debat polític i unitat d'acció amb la resta d'agents, com demostrant en la pràctica l'efectivitat dels nostres plantejaments. Es tracta de generar un centre polític i sindical sòlid capaç de superar tant l'aïllament i la representació, com de servir de base per relançar el conflicte de classe en habitatge en tot el seu potencial davant de noves onades de crisi.

La combinació de recuperació d'iniciativa política i capacitat sindical, acompanyada d'un fons estratègic encertat, ha de ser capaç d'aixecar un mur entre la burgesia pro-pietària i tota la classe treballadora afectada pel retrocés social, econòmic i polític en la qüestió per l'habitatge.

La nostra proposta per l'SHSC es pot resumir en dos grans punts:

## ▼ **Construir una eina sindical útil per a tota la classe treballadora afectada per la problemàtica de l'habitatge**

Cal posar en marxa una acció sindical fonamentada en l'experiència acumulada als nostres sindicats locals durant anys, però que ens permeti anar més enllà de la coordinació o suma de capacitats locals. Per això, serà necessari:

▼ Posar en marxa criteris organitzatius que solidifiquin una estructura sindical més enllà de les assemblees locals i les comunitats de lluita: seccions sindicals per propietaris o blocs o tipologies de conflicte, afiliació i esforç econòmic conjunt de classe, assessories de diferents tipus i escales. Així mateix, posar en marxa **una estructura organitzativa capaç de donar respostes arreu del territori català.**

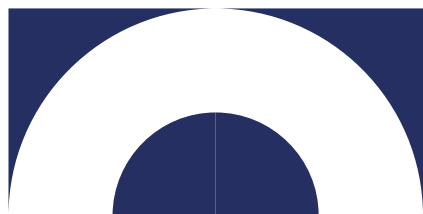


▼ Practicar un criteri de **centralització de forces, coneixements i organització**, lligada a una avaluació de totes les tàctiques que fins ara han utilitzat els sindicats d'habitatge o altres organitzacions sindicals en les quals ens podem fixar, contemporànies i històriques

Es tracta de discernir quines d'aquestes eines poden ser útils i quines hem de descartar, partint dels següents criteris: quines ens permeten esquivar les estratègies d'anul·lació que ens aplica l'enemic, **quines són escalables a nivell nacional i augmenten les nostres forces a través del conflicte, quines ens permeten construir la unitat de classe**, trencant amb la divisió entre els diferents sectors, o bé quines tendeixen a la burocratització i al corporativisme, per evitar-les. Aquests són alguns exemples d'un treball que s'anirà enriquint a mesura que avanci en experiència i recorregut l'SHSC.

▼ Proporcionalitat dels conflictes: caldrà garantir que qual-sevol s'apropi al Sindicat ha de poder rebre assessoria i suport efectius. A la vegada, serà molt important escollir amb astúcia tàctica aquells conflictes que ens puguin donar **victòries universalitzables o bé avenços que ajudin a recuperar la confiança** en si mateixos a militants i a la classe en general.

▼ Tenir eines per **atendre la diversitat d'expressions del conflicte**: la guerra de guerrilles dels lloguers amb petits i mitjans propietaris, les traves burocràtiques a l'administració, les expressions d'infrahabitatge i barraquisme o els complexos entramats judicials-financers de les hipoteques. No es pot trencar la hipersectorialització sense una base sindical capaç d'atendre la diversitat de perfils i tipologies en l'àmbit de l'habitatge.



## ▼ Posar sobre la taula una proposta política en habitatge no assimilable pels partits de l'esquerra electoral

L'altra missió principal de la militància revolucionària que forma part de la lluita per l'habitatge, per les següents dècades és polititzar i organitzar a àmplies capes de la classe treballadora d'acord amb la següent consigna: no podem no solucionar la problemàtica de l'habitatge sense superar el capitalisme.

**La superació del capitalisme implica construir una alternativa socialista dels treballadors que pugui disputar el poder polític** a l'actual classe dominant. La lluita per l'habitatge és un potent vector per a la construcció pràctica d'aquesta alternativa, la construcció del socialisme.

Si volem treure'ns de sobre la subalternitat als partits parlamentaris d'esquerres cal tenir una solidesa política i estratègica pròpia, del contrari, **defensar les teves condicions de vida o millores econòmiques, per si sol, no aporta necessàriament a l'emancipació** ni a la resolució de la problemàtica de l'habitatge. Així mateix, davant d'un panorama de profunda segmentació del conflicte en habitatge i proliferació d'un sentit comú reaccionari, la possibilitat de trencar les divisions internes en els diferents perfils d'afectats per la problemàtica per l'habitatge no rau únicament a tenir eines sindicals adaptades a cada sector. Limitar-se això seria un error.

Cal generar un relat polític fort per confrontar la segmentació i l'assimilació per part del reformisme. **La nostra proposta és generar les bases organitzatives i polítiques per construir aquest relat, perquè tingui un fonament de poder sòlid.** Ho farem a partir de l'adaptació del programa comunista en el front de l'habitatge. L'error de molts col·lectius que conformaven la lluita per l'habitatge, per més o menys autònoms o radicals que es reclamessin, ha estat limitar-se a la defensa de les condicions de vida, mentre el parlamentarisme treia rèdit polític d'aquestes lluites.

També seria un error per part nostra creure que per posar un adjectiu ideològic al que fem, passarà a ser revolucionari. No ho creiem. **L'encert del nostre plantejament està lligat a una**



**HABITATGE UNIVERSAL,  
GRATUÏT I DE QUALITAT**

**SOTA CONTROL  
DELS TREBALLADORS**

**lenta i pacient tasca de pedagogia i politització** cap a tots els sectors que puguem organitzar i davant dels quals guanyar legitimitat a partir de la demostració pràctica del poder de la nostra estructura sindical.

La qüestió és: poder per a què? Saber respondre correctament aquesta pregunta és fonamental per la tasca de politització descrita. La resposta correcta exigeix saber imprimir en les bases i militància **que cada victòria, energia, coneixement i força acumulades pel Sindicat d'Habitatge ha de ser una aportació en el camí de construcció d'un gran Partit Comunista de Masses centralitzat**, que no és una altra cosa que la unió de totes les organitzacions del proletariat revolucionari en **una força capaç de disputar el poder a la burgesia i instaurar les condicions de l'Estat Socialista**, que al seu torn, és la forma política emancipadora que pot complir les tasques de destrucció de l'estat burgès, l'expropiació de tot l'aparell productiu capitalista i la socialització de la riquesa acumulada en mans de la burgesia, assegurant un accés universal i planificat democràticament i racionalment als béns de vida i recursos.

D'aquí, se'n deriven dues tasques o trets diferencials de la nostra proposta:

▼ El primer d'ells, la propaganda estratègica, s'ha d'entendre des de **la prioritat que ha de tenir la lluita cultural en l'actualitat per a erigir una alternativa revolucionària** assumida conscientment per àmplies capes de la classe treballadora. La propaganda estratègica s'ha d'entendre com la combinació de mètodes d'agitació adequats amb l'efectivitat sindical, que sigui capaç **d'hegemonitzar entre la classe treballadora una posició política de contraposició a la política burgesa**, d'oposició als partits parlamentaris i frenar la capacitat d'assimilació de la seva ala esquerra, a més de combatre internament tendències cap a posicions reformistes en dotar-nos d'una guia perquè l'acció quotidiana polititzi en una direcció clara i no únicament a partir de l'experiència viscuda.

En aquest sentit, l'SHSC haurà d'apuntar a deslegitimar l'ordre social burgès des de la impossibilitat de garantir l'accés a l'habi-

tatge, confrontar les elits polítiques i financeres pel seu paper en el sector immobiliari, assenyalant el paper annex de la classe mitjana rendista i la comunitat d'objectius i interessos d'aquests sectors amb la política professional. És una prioritat de primer ordre començar a incidir en la lluita cultural amb agència pròpia, no només com a resposta a la deriva reaccionària actual, sinó sobretot com a forma d'assentar les bases culturals i ideològiques necessàries que han d'acompanyar el desplegament polític i organitzatiu del projecte comunista.

▼ El segon element seria **entendre el SHSC també com la matriu de construcció d'un poder territorial**. La presa del poder i l'expropiació de tots els recursos i aparell productiu no es donen d'un dia per l'altre, s'han de generar les condicions per fer-ho, unes condicions que són tècniques, de disputa pel control, però també culturals.

La construcció i assaig d'un poder territorial és fonamental i l'àmbit de l'habitatge és clau en aquest sentit pel seu caràcter de territorialitat, prioritzant aquells àmbits urbans on l'estat està desapareixent en termes d'ajut social i augmentant en forma de control policial. **Els sindicats d'habitatge han de ser punts d'expansió del Moviment Socialista en els barris perifèrics, actuant com a baluard contra l'autoritarisme de l'estat i els discursos reaccionaris.**

És estratègic demostrar i practicar una capacitat organitzativa eficient, així com una legitimitat política que aconseguixi demostrar una normativitat política i social que desplaci els conflictes i violències internes que divideixen la classe treballadora en entorns degradats socialment i econòmicament. El poder socialista comença per construir un teixit bases socials simpatitzants, vinculades orgànicament al Moviment Socialista a través de la legitimitat i efectivitat que demostrin els nostres plantejaments a l'hora de defensar les condicions de vida i donar respostes convincents a les problemàtiques socials concretes de cada context des de la posició comunista.





- 1 Per un habitatge gratuït, universal i de qualitat.**
- 2 Abolició del lloguer, de les hipoteques i condonació de qualsevol mena de deutes immobiliaris.**
- 3 Expropiació de tots els pisos buits o destinats al turisme.**
- 4 Fi de tot tipus de desnonaments, sigui quina sigui la propietat.**
- 5 Acabem amb la impunitat dels propietaris.**

## **1. Per un habitatge gratuït, universal i de qualitat**

En l'actual societat existeixen les condicions tècniques per a què tothom, sense excepcions, pugui gaudir d'un accés a l'habitatge, de manera gratuïta i amb unes condicions de vida de qualitat. Entre aquesta possibilitat i la seva realització s'hi interposa el guany capitalista i els seus defensors, l'estat i els seus gestors polítics. Aconseguir-ho és per tant una qüestió, política, de poder. Construïm el poder necessari per fer-ho, començant per la defensa i millora de les nostres condicions de vida i accés a l'habitatge.

## **2. Abolició del lloguer, de les hipoteques i condonació de qualsevol tipus de deutes immobiliaris**

El problema no és només un preu abusiu de l'habitatge, sinó el fet d'haver de pagar per aquest. Totes les cases construïdes són fruit de l'esforç passat i acumulat de la classe treballadora, explotada per la burgesia que en treu benefici a perpetuïtat. Qualsevol forma de renda, s'aixeca sobre aquesta realitat per assaltar el nostre salari, disciplinar-nos i en definitiva, seguir mantenint la nostra subordinació. Per això, reclamem com a consigna l'abolició dels lloguers, hipoteques i condonació qualsevol deute immobiliari que fa la funció de condemna de per vida sobre milers de proletaris. Per contra, hi contraposem la gestió racional de tot parc d'habitatge sota el control de la classe treballadora, sota criteris de planificació democràtica, proporcionalitat i necessitat.

## **3. Expropiació de tots els pisos buits o destinats al turisme**

És de justícia i de sentit comú l'expropiació de tots aquells habitatges en mans de grans fons voltors i bancs que han acumulat un gran poder econòmic a costa de l'empobriment general de la classe treballadora. Al mateix temps, no podem permetre que mentre existeixi una necessitat social generalitzada d'habitatge (sense llarisme, famílies desnonades, joves que no poden emancipar-se), segueixin havent-hi pisos buits o destinats al negoci turístic, sigui de qui siguin. Amb això, no volem dir que exigim la confiscació per part de l'estat d'aquestes



propietats o treure als treballadors que han aconseguit pagar amb anys d'esforç el seu habitatge, sinó l'expropiació directa per part de la classe treballadora organitzada en força política independent de tots aquests recursos ara en mans de la burgesia i del rendisme per cobrir la necessitat social d'habitatge.

#### **4. Fi de tot tipus desnonaments, sigui quina sigui la propietat**

El drama dels desnonaments ha desfigurat la nostra societat, fins al punt de normalitzar la possibilitat de què a qualsevol que no sigui el propietari de la seva llar el puguin fer fora de casa, tard o d'hora. Nosaltres ens oposem a qualsevol tipus de desnonament, siguin grans fons voltors o bancs, sigui empresaris o siguin petits rendistes. També als desnonaments derivats de les finalitzacions de contractes, al mobbing immobiliari i al xantatge, o a les decisions arbitràries de l'administració.

#### **5. Acabem amb la impunitat dels propietaris**

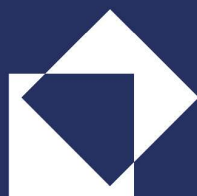
Els grans fons voltors, els bancs, les empreses de promoció immobiliària, les finques i els rendistes tenen una completa cobertura jurídica, econòmica i cultural que legitima tot tipus d'abusos i incompliments de les mateixes lleis i condicions contractuals que ells ens han imposat. Per contra, l'augment de la repressió i l'enduriment penal i judicial ens retallen a nosaltres drets i llibertats polítiques i d'organització. Davant d'això, reivindiquem l'expansió dels nostres drets contra la impunitat de propietaris, conquerint amb organització i lluita drets com el de negociació col·lectiva, l'ocupació de pisos buits, la vaga i la resistència.

Aquest programa **no és un programa de mínims ni de reformes concretes**, tampoc és la nostra posició programàtica completa sobre la qüestió de l'habitatge, que s'anirà enriquint a través del temps, la pràctica sindical i que esperem poder anar compartint en la forma d'una proposta de línies programàtiques polítiques aviat. **Es tracta d'un seguit de demandes de sentit comú, però irrealitzables en l'actual sistema capitalista**, o com a molt, parcialment realitzables, en conjuntures de gran iniciativa de les masses i correlació de forces favorable.

Així entès, aquest programa està al servei de la clarificació dels principis polítics, de traduir els principals aspectes de l'àmbit de l'habitatge al programa històric comunista. **Es tracta de fer comprensible, a partir d'allò concret, les potencialitats d'una alternativa socialista construïda per la classe treballadora** contraposada a l'estat de les coses actual, de manera que cada problema s'entengui a través de la reorganització completa de la societat.

Així mateix, un programa basat en principis polítics no serà excloent que el SHSC pugui aixecar taules reivindicatives: demandes i propostes concretes, específiques d'aquells conflictes que ho requereixin. Que tinguem un programa general que fixa els nostres principis no serà excloent de la necessitat de lluitar en el fang de les qüestions quotidianes, de reformes i demandes concretes que demostrin l'efectivitat del nostre model sindical.

**La llibertat de la classe treballadora serà obra de la classe treballadora.  
Lluitem perquè mai més, cap casa serveixi per enriquir a la burgesia, ni al rendisme ni a l'especulació.**



**Sindicat  
d'Habitatge  
Socialista  
de Catalunya**



**@SindicatHabSC**  
**info@sindicathabitatgesc.cat**



**Sindicat  
d'Habitatge  
Socialista  
de Catalunya**